

LA FARGA

R E V I S T A D E S A L T

**Renovar-se
i viure**

Have steps/Any VIII/Núm. 81/Octubre/1986

VIDA DEL CASAL Petanga

Ben segur que més d'un dels lectors que ara esteu llegint la Revista La Farga, haureu sentit a dir, o potser algú de vosaltres també ho dieu, «Petanga», referint-se al Casal de Jubilats de Salt. Això és un vici lingüístic que cal eliminar, però em referiré ara als qui anomenen «La Petanca» amb to despectiu o discriminatori al Casal de Jubilats.

Sabem tots que hi ha qui ens anomena així per tal de negar-nos la condició d'entitat creada, dirigida, destinada, etc. etc. a promoure la convivència entre els nostres jubilats i la resta de socis no jubilats, i aquesta condició de Casal de Jubilats ens correspon de defensar-la a tots, als joves també.

Aquesta nostra condició de Casal de Jubilats, on es practica la convivència ciutadana cada dia i és una virtut que té el Casal de Jubilats, de la qual ens hem de sentir orgullosos, no hi volem renunciar de cap manera. Ben segur que aquells que despectivament ens anomenen «La Petanga o La Petanca», ho fan perquè ells no poden presumir de tenir una

associació com la nostra, o perquè se senten atrapats en unes llars o casals que s'assemblen massa a un «Asil de vells», i això és precisament el que, de totes totes, hem volgut evitar aquí.

Per tant, vull fer, des d'aquesta columna, una crida a la concòrdia, que cada u vagi al Casal que més li agradi, però que deixi la crítica destructiva a casa seva i procuri disfrutar de la vida, que els Casals els hem d'entendre com un servei públic que, ja sigui una colla de particulars o bé la institució que sigui, posa a disposició dels ciutadans, per tal que tinguin un lloc per reunir-se, conversar, jugar a les cartes, o la petanca, i sobretot per disfrutar de la vida. Alguns ja ho fan, els qui encara no ho feu, hi sou convidats.

No és la meva intenció fer servir aquesta columna per sembrar la polèmica, sinó que em proposo parlar de temes que interessin a tots; us agrairé que feu servir la Bústia de Suggestions, per encetar els temes que més us interessin.

Joan Boada

El Casal, sempre actualitat

En la reunió de Junta el dia 30 de setembre, es varen prendre, entre d'altres, dos acords que esperem que siguin ben acollits pels socis, ja que els afecten molt directament. Es va acordar que, degut a l'elevat cost que representa per al Casal aquesta activitat, a partir del Ball del dia 8 de novembre, es cobrarà la coca i xampany a 100 ptes. els socis i 200 ptes. els no socis.

Arran de les moltes queixes sobre l'assignació de les places a l'autobús de les Excursions, es va acordar que les 3 primeres rengles de seients no les podran ocupar les mateixes persones en dues excursions consecutives, tret de la Sra. del guia, per tal de donar una mica de rotació en els llocs més privilegiats de l'autocar; la Junta demana la màxima col.laboració de tots els socis, a fi d'aconseguir que les excursions siguin un bon entreteniment i no un niu de problemes.

D'altre banda el Sr. Joan Ferrer Buixeda s'ha incorporat a la Junta del Casal com a sots-secretari; li donem la benvinguda i alhora li agraim la seva valuosa col.laboració en les tasques administratives.

Nadal ja és aquí

El Casal, com cada any, posarà a la venda participacions de Loteria de Nadal, aquest any hem escollit els números 10.099 i 23.355 que confiem que ens portaran la sort. La Junta us agraeix

Mambo.

la vostra col.laboració per la venda de participacions a familiars i amics.

Les properes activitats del Casal són aquestes:

Balls quinzenals: Novembre, dies 8 i 22. Desembre dies 6 i 20

Excursions: 5 novembre (Mariscada a Altafulla). 19 de Novembre (Caves Park, St. Sadurní d'Anoia).

Per acabar, dir-vos que es convoca un concurs de treballs manuals de motius d'ornamentació de caire nadalenc, obert a tots els socis del Casal, la presentació de treballs es podrà fer fins al dia 15 de desembre i els treballs s'exposaran a la Sala d'Actes del Casal, del 18 al 28 de desembre. Hi haurà premis per als millors treballs i per als més originals.

FORN DE PA

Josep M.^a
Ferrer

C/. Major, 294
C/. Angel Guimerà, 116 Xamfrà C/. Pacheco/Torras i Bages
C/. Major 167
La Punxa, 9

Nova etapa/Any VIII/Núm. 81
Octubre/1986

Nova etapa: Anem pel n.º 100

«Anem pel n.º 100» és el lema que ens hem proposat en aquesta nova etapa de La Farga. Calia, certament, una revisió de la nostra revista i canviar impressions sobre l'orientació i el contingut que des d'ara li volem donar.

Després de diverses trobades amb la gent que de prop o de lluny fem possible que surti cada mes, hem arribat a la conclusió que ens cal ressaltar aquesta nova etapa que parteix del n.º 80 i que va, imparable, directa al n.º 100.

Què hem pensat fer? Doncs mirar de no limitar-la a un butlletí social del Casal de Jubilats, que és el que fins ara estàvem fent, sinó que ens atrevim a fer-la sortir sense embuts com la Revista de Salt, editada igualment pel Casal però oberta a tothom. Això per nosaltres suposa un repte important, ja que comporta sortir de l'àmbit social, que fins ara cobria 1.200 socis (déu n'hi do) i projectar-la obertament a tothom qui la vulgui adquirir. No cal dir que els socis la rebran igualment, i que les restants es posaran a la venda en punts determinats.

També hem reestructurat el funcionament intern. Redactors, col.laboradors, anunciants... cuidant més a fons el contingut de la

publicació en general. S'han apuntat a la nova etapa una sèrie de valors joves del periodisme que poden ajudar a donar-li, a poc a poc, un altre atractiu.

Com podeu veure li hem canviat la fesomia. Capçalera, portada, titulars, distribució d'espais, etc. Caldrà, però, un rodatge i una voluntat per veure'n finalment els resultats. Davant d'aquesta oferta n'esperem la resposta dels col.laboradors i anunciants que, com fins ara, ens han ajudat desinteressadament durant vuit anys, i que han fet possible aquesta comunicació entre els saltencs. Ara ho volem ampliar tot esperant que els lectors ens facin arribar les seves idees, suggeriments i crítiques per a millorar entre tots la Revista de Salt.

Entrem en una nova etapa engrescadora que ha de culminar amb el número 100.

Del 100 al 200 ja en parlarem més endavant.

La Farga/Revista de Salt. Edita/Casal de Jubilats.

Consell de Redacció/Lluís Mateu, Guillem Terribas, Miquel Casellas, Joan Boada, Jaume Bosch, Martí Fita, Josep M.ª Oliveras, Pepa Bouis, Bel Bosch, Josep Guardiola.

Col.laboradors/Quim Pla, Emili Gispert, Ventura Pau, Antoni Peruga, Cesca Laguarda, Emili Crous.

Fotògraf/Manel Lladó.

Correcció/Toni Rusalleda.

Administració/Miquel Casellas.

Disseny i compaginació/Manel Mesquita.

Distribució/Josep Gassiot, Pitu Geli, Josep Cebrián.

Tiratge/1.300 exemplars.

Redacció/Passeig Verdaguer, 3 - Tel. 23 04 98 Salt.

Impressió/Pagès Impremta-Anglès. Tel. 42 01 07.

Dipòsit Legal/Gi. 356/79.

S U M A R I

LOCAL

Vida del Casal: Petanga.....2

El Casal sempre actualitat.....2

La Tribana: Revista.....4

Teva/Meva: Ramon Oller.....4 i 5

FINESTRA OBERTA

La Gallineta: Agressió.....6

Els verals muntanyencs.....6 i 7

A la taula de La Farga.....7

ESPORTS

La medicina dels esportistes..8 i 9

TEMA CENTRAL

Com es fa «La Farga»....10, 11 i 12

L'ESPIETA

Aquí, de tot.....13

L'ALTRA IMATGE

Imatges: Nova imatge.....14

Una qüestió de supervivència14 i 15

CULTURA

Dalí a Les Bernardes.....17

CAGAFERRO

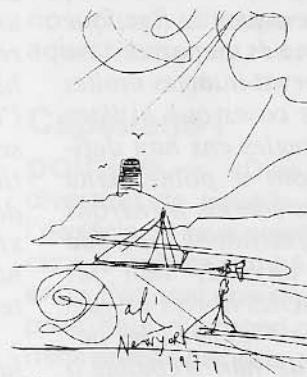
Splash/Glop: Kalasaki.....18

Farga Làctica: Què és la mort...18

Espigolant.....18

L'acudit foll.....19

La vida amb humor.....19

LA TRIBANA

Revista

A La Farga núm. 43, del mes de març de 1983, encetàvem aquesta secció de la nostra Revista amb una única idea que, amb més o menys encert, he volgut que servís per a la majoria dels temes que s'hi han publicat en aquests tres anys.

Recuperada la independència municipal, el dia 3 del mateix mes de març, em va semblar que calia continuar la tasca de recuperació de la nostra identitat com a Poble, com ja havia iniciat La Farga des dels seus primers números.

No podia gratar en els fonaments del Carrer d'Angel Guimerà per trobar la nostra identitat ofegada entre blocs de formigó. Aquella és una història que volgudament he procurat ignorar. La Tribana ha volgut mirar-se la nostra Vila des de l'altre costat de Rec, que si bé no és un paradís, ha conservat intactes moltes de les coses que al llarg dels segles ens han definit com a poble. Una d'elles són els menerons que, fidelment i anyada rera anyada, han fet d'aquelles hortes un jardí, o els homes i les dones que han treballat o treballen a les nostres fàbriques.

Les cases de rierencs i les hortes del Ter, són el Salt idíl.lic i una visió molt particular de la realitat, que representen la

diversitat dels habitants del nostre Poble. Però són un punt de partença per escriure la història moderna de la Vila. Les mateixes veus que clamen en contra de la nostra independència ara ens recorden que d'aquest Salt de cartró-pedra de què parla La Tribana, ja només ens en queda els records i les fotos que va publicar La Revista de Girona en el seu número especial dedicat a Salt. Hem de sentir molt sovint que Salt és un poble dormitori, poble d'immigrats, despersonalitzat.

Aquestes mateixes veus hauran de reconèixer que aquesta utopia de tornar a ser un Poble s'ha refermat a les escoles i a totes les entitats que treballen a la nostra Vila.

L'èxit de l'exposició La vida quotidiana a Salt, 50 anys enrera, és un altre símptoma de la recuperació de la nostra història més recent, i de l'interès dels saltencs pels senyals de la nostra identitat, que el creixement desproporcionat i l'annexió a la ciutat de Girona havien aconseguit esmor-teir.

La Tribana ha intentat d'ajudar en la recuperació de la nostra personalitat de Poble. Altra cosa serà que ho hagi aconseguit.

TEVA/MEVA

Ramon Oller

Ramon Oller nou rector de la parròquia de Sant Cugat de Salt és banyolí de soca-rel i de família pagesa.

Rialler i amable, amb una veu greu i afable que convida a la confiança, socialment d'esquerres si bé un xic conservador per temperament, és un capellà enamorat del jovent en qui creu i pel qual treballa de valent. Volia ser pagès i va arribar al sacerdoci influït pels seus companys i per un vicari, personatge de la seva infantesa, que va tenir molta incidència a la vida de Ramon Oller i a la seva profunda vocació. Fou un bon esportista i un no tant bon estudiant, que tenia el llatí entravesat. Encetem amb ell una interessant conversa.

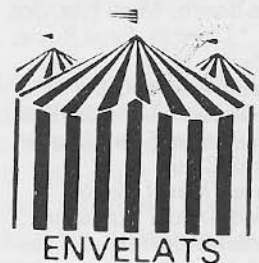
«Jo volia ser pagès com els de casa, però en aquella època, a Banyoles, 21 companys meus ingressaren al Seminari, eren els anys cinquanta i per aquells dies es vivien a Banyoles uns esdeveniments de caire religiós que propi-

ciaven un ambient de misticisme al poble. Tot això i el fet que el vicari que hi havia, home obert que acollia a casa seva tots els joves que hi anàvem per llegir, jugar al parxís, i d'altres activitats, em parlés del seminari i de l'oportunitat d'ingressar-hi com tants dels meus amics que així ho havien decidit, va fer que m'ho plantejés, que en parlés amb el meu pare i que, finalment, em decidís als 11 anys, a entrar al Seminari. A casa eren bons cristians i s'ho van agafar molt bé».

En el seminari va passar 12 anys de la seva infantesa i adolescència i, segons manifesta, no va patir els problemes típics de l'edat; en cap moment va veure trontollar la seva vocació per les ganes de sortir del seminari ni per les noies.

REVISTA DE SALT/4

**Emili
Crous**

LLOGUER DE CADIRES
ENVELATS
ADORNAMENTS, PISTA PARQUET

Sant Jaume, 14
Telèfon 24 16 47

SALT (Girona)

«Vaig tenir molta sort perquè a Banyoles érem molts nois seminaristes i, als estius per les vacances, que era quan alguns nois dubtaven de la seva vocació, nosaltres formàvem un grup unit i ens aplegàvem per fer activitats nostres. Per descomptat, no anàvem al ball i poquíssimes vegades al cinema. El fet d'estar junts ens va evitar el defalliment i ens va fer forts. **Hi vàrem viure a distància.**». Hi ha un altre aspecte molt important i decisiu, segons Ramon Oller, per a la seva vocació. **«Jo he sigut sempre molt esportista. Cada setmana jugava a futbol i a d'altres esports i això em va ajudar molt. Tenia prou feina a preparar les jugades i les estratègies de la setmana vinent i no pensava en res més».**

Als 22 anys surt del seminari. Després de la seva ordenació sacerdotal és destinat a Pineda. Al cap d'un temps el fan tornar al Seminari com a instructor i així passa molts anys compaginant aquesta tasca amb la de coordinador de casals i colònies d'estiu, iniciant així la seva vocació per a la joventut i la mainada. Després d'això, segons afirma, va viure una etapa molt profitosa per a la seva persona, convivint

amb un grup de nois que acabaven el seminari menor i havien de passar uns anys anomenats de discerniment. Tot seguit el nomenen Delegat de Joves, tasca a la qual va estar totalment dedicat fins que el traslladaren a la parròquia de Sant Josep, a fer de rector per primer cop a la seva carrera. De Sant Josep, on va dur a terme una tasca molt engrescadora i de la qual ens parla amb il·lusió, i potser, amb un toc d'enyorança, arriba a Salt aquest passat mes de setembre.

«De moment la meua feina a Salt, la veig, amb la gent cristiana, com a servidor de la comunitat, ben a prop de la gent. No vull treballar sol, sinó

amb les persones. Vull arribar a tenir a la parròquia un grup de gent que coordini l'activitat parroquial».

Després d'afirmar que ha trobat a Salt una gent molt predisposada a viure la litúrgia amb entusiasme, ens explica que ha mantingut alguns contactes amb entitats del poble **«que tenen una vida pròpia i funcionen per si soles»**, i ens anomena els escoltes, Rialles, etc... **«Els objectius més immediats són fer ben feta la catequesi i el culte, i contactar constantment amb la gent. Cada lloc té la seva història i cal anar-la coneixent».**

Pepa Bouie

Celibat. — «M'agradaria que els capellans poguessin triar, si bé, per experiència personal, penso que el celibat dona una llibertat d'acció i unes possibilitats de viure el treball que la vida de família no facilitaria».

Dones capellà. — «És un tema que és molt lluny, és molt teòric».

Divorci. — «És un fracàs de la família i no el desitjo per a ningú. S'ha de treballar perquè la gent es casi amb maduresa i tinguin les condicions indispensables per fer fàcil i agradable la seva vida».

Avortament. — «De cap manera. La vida és un dels dons més grans que Déu ens ha donat. La societat s'ha de responsabilitzar perquè no s'hagi d'arribar a aquest extrem».

Capellans i política. — «Dins la diversitat de treballs de l'església, la seva presència a la política també hi entra. No crec que el capellà hagi d'ocupar càrrecs polítics per sistema, però en determinades circumstàncies un càrrec polític pot significar un bon servei eclesial. La política però, és un terreny bàsicament seglar».

LA GALLINETA

Agressió

Catalunya és terra de muntanya i posats a valorar cadascuna té la seva bellesa i els seus misteris. Montserrat és un símbol, però també ho és el Canigó. Hi ha muntanyes que tenen un especial atractiu, com el Pedraforca, el Puigsacalm o el mateix Montseny.

Fins al segle XIX, molts dels paisatges de les nostres muntanyes varen ésser degudament respectats, i racionalment explotades les seves matèries. L'home vivia al bosc i sabia que l'havia d'afalagar si en volia treure profit. El camperol netejava els boscos.

Des que el boscatà o el pagès d'alta muntanya, van deixar la seva masia per emigrar a la ciutat, els nostres boscos i muntanyes pateixen contínues agressions que, per una banda, la dinàmica de la societat capitalista imposa, i, per l'altra, és l'incivisme de molts ciutadans que obliden que els boscos són patrimoni de tots. Catalunya té un ric patrimoni natural, però cada vegada menys. Només cal donar una ullada: Montserrat, Les Alberes o Les Gavarres són víctimes del foc descontrolat. El Montseny, muntanya bellíssima tot l'any, és agredit per una horrible línia d'alta tensió. El Croscat o el Pedraforca sofreixen extraccions d'àrids en la seva pròpia pell, i no parlem ja de les urbanitzacions de la Costa Brava arran mateix del mar. On és la sensibilització de la societat catalana a les acaballes del segle XX?

Martí Fita

Els verals

L'expansió urbanística de Salt ha estat realitzada, també en direcció a l'entrada de l'autopista i servida en principi amb noms sud-americans: Plaça Brasil, avinguda República Argentina i Carrer Xile. Darrerament una lògica pensada en els nostres volguts verals muntanyencs ha permès els canvis en les denominacions de Brasil per Canigó, Argentina per Guilleries i Xile per Montseny. També més atansat cap a El Sitjar, es troba ara el nou i flamant carrer de les Gavarres, abolint-se el seu esporàdic nom de Perú i així fa joc amb la resta.

Els que ens despertem cara a Llevant, des d'una cantonada del carrer Guilleries i contemplem les colgades del sol a través de la finestra que dona a la Plaça del Canigó, trobem que costa massa al veïnatge d'assimilar aquestes noves retol·lacions, que repercuteix també en les bústies, com si els funcionaris de Correus els canviessin massa sovint o no tinguessin vocació de normalitzar-ho. Fins i tot

l'Ajuntament, en intentar recuperar pagaments, en les seves cèdules de notificació d'apressament i requeriment, posa també entre cometes l'antiga denominació estrangera.

Volem en aquest breu i senzill treball, mentalitzar una mica més els saltencs de dret i també als residents, del que són i representen aquests quatre massissos muntanyencs escollits per a nomenar algunes de les nostres vies d'un temps ençà. Es tracta d'uns indrets força apropats i prou coneguts.

La muntanya del Canigó de 2.785 metres d'alçària es troba situada a la comarca del Conflent, a la Catalunya Nord, a 12 Qms. de Prada. Bressol de catalanitat i on s'acostuma a pujar-hi a peu. Abans, però també amb mules i eugues, i ara fins i tot els «jeeps» s'hi atreveixen. L'abadia de Sant Martí és situada al cim de tot d'una penya i la seva història és densa i emotiva.

Terres gironines i barcelonines componen aquesta zona eminentment muntanyosa que

se'n diu les Guilleries. De Rupit al Montseny, passant per Sant Hilari i Viladrau. Castanyers, avellaners, avets, pins i sobretot bardisses. Enmig, santuaris i capelles. Per aquests indrets, que servien d'amagatall dels valerosos guerrillers hi ha gué moltes bufetades en

Venda i reparació de bicicletes
velomotors i motos

MOTOS
CATALUNYA
PERE TEIXIDOR

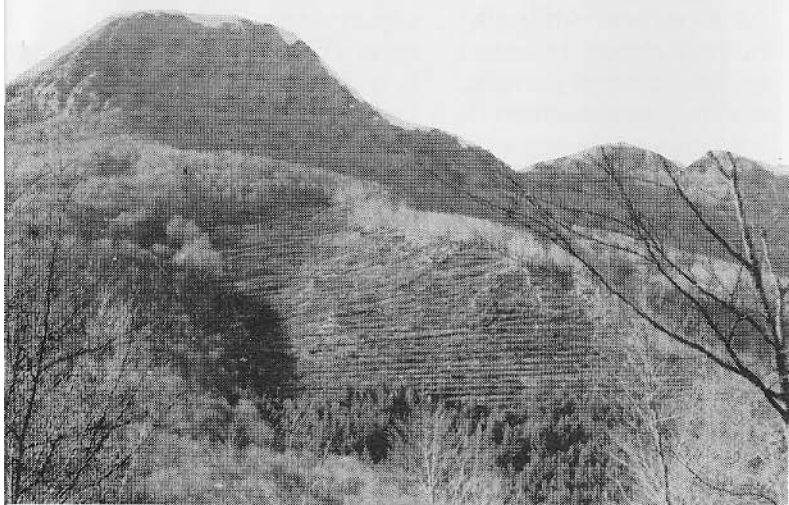

MONTESA HONDA PUCH
PEUGEOT DUCATI
VESPINO VESPA
DUCSON DERBI

Carrer Major. 307
Telèfon 23 93 67
SALT

RÀDIO SALT
SALUDA
DES DEL
103 F.M.
A LA NOVA
REVISTA DE SALT
SALUT I FARGA

muntanyencs

temps dels invasors francesos. També per les Guilleries adquirí celebritat el popular bandoler en Joan de Serrallonga, detingut mentre menjava una botifarra de perol a Santa Coloma de Farners, i seguidament empresonat, processat, condemnat i ajusticiat.

El Montseny és una alineació muntanyenca que encara que la tinguem davant dels nassos pertany en la seva major part a les comarques barcelonines. És per on majoritàriament ens vénen les tronades i les tempestes estiuenques. Serrallades molt visitades, in-

drets rústecs de molta vegetació, paisatges de belles tonalitats componen aquesta considerada primera muntanya de Catalunya.

Una ampla zona muntanyenca compon les Gavarres, que va des de Campdorà a Castell d'Aro. Varien, llurs altures dels 300 als 500 metres, i un dels llocs més alts es el massís dels Àngels, tan apropat d'aquí. Indrets que molt podrien parlar-nos de guilles, senglars, teixons, serps i llagardaixos. De com es manejava abans la destal i de com i quina manera es feia el carbó vegetal. Dels caçadors de conills i perdus i dels buscadors de pinetells, carlets i rovellons. De tot el que s'ha fet i es fa al llarg i ample d'aquesta gran superfície muntanyenca, que és el primer pulmó vegetal de les contrades gironines.

Hem fet, avui un breu esment de les quatre importants muntanyes catalanes que Salt ha volgut i vol tenir-les molt present.

Maurici Duran

A LA TAULA DE LA FARGA

Ens ha arribat a la nostra redacció el n.º 1 de la revista **BÀSQUET**, editada pel Club de Bàsquet Salt. Us fem arribar la més cordial enhorabona. Tal com diu el president del Club Antoni Garcia, en la salutació: **Amb una part del poble és establir un nou vincle de comunicació i amb l'altra és un primer contacte, sempre amb l'esperança que serà profitós per a tot-hom.**

En aquesta tasca de la informació podeu disposar amb tot de l'equip de La Farga i us prometem fer poques faltes personals. A l'hora del joc ja seria diferent.

I no afliueu, que del n.º 1 fins al n.º 100 és un passeig.

Col·legi Públic Vallvera

El Col·legi Públic «Santaló-gran» canvia de nom, i recuperem així un dels topònims més antics del nostre poble.

L'Ajuntament acordà, en sessió plenària, donar-li el nom de **Vallvera** pel fet de trobar-se situat a l'indret que des de fa més de sis segles coneixem amb aquest nom.

C.O.I. amb Barcelona

Molts dies s'ha patit tot esperant el 17 d'octubre, per saber si Barcelona seria o no **seu olímpica**. Ara ens queden, però, sis anys de sofriment, perquè Barcelona ha estat la ciutat escollida.

LA FARGA/7

**IMPREMTA
PAGÈS**
TIPOGRAFIA - OFFSET

Eixample, 8
Telefons.: 42 01 07
ANGLÈS

BAR

OBERT TOTS ELS DIES

RESTAURANT

LA BRASA

Especialitats en carns
cargols i escamarlans

Major 260 - Telefon 2 14 15 - SALT

Medicina

El Pavelló Municipal d'Esports compta amb moltes dependències, i des del passat dia set d'octubre encara en

Hi ha un local, uns aparells, un metge i una voluntat perquè els esportistes no estiguin desvalguts com fins ara.

A la inauguració, a la qual assistiren diferents personalitats, el Sr. Salvador Sunyer ressaltà el desig que tothom el fes servir i que, tant de bo, quedés petit en poc temps, perquè, com ell digué, seria senyal de molta activitat.

S'ha de dir que aquest centre de Medicina és el primer del Gironès amb caràcter Municipal, i el segon de les contrades gironines després del de Figueres, que també és Municipal.

Josep Micaló (Delegat Territorial de l'Esport)

Un dels assistents a la inauguració, el Sr. Josep Micaló, Delegat Territorial de l'Esport, el qual veia molt clares qui-

nes han d'ésser les dues funcions d'aquest centre:

«Una, per procurar que la gent que faci esport el faci per millorar el seu propi cos i que no el perjudiqui, i segona, millorar el rendiment dels esportistes d'un cert nivell, perquè amb aquestes proves els poden anar orientant i millorant sense perill».

Des de la Generalitat s'ha anat portant una línia d'abastiment a l'esport de totes les localitats i sembla que el darrer pas va encaminat cap a la medicina. Això també ho comentava el Sr. Micaló.

«En principi el que es fa ver va ésser que es fomentés l'esport a per tot amb una gran campanya, perquè la gent practiqués l'esport, després s'han anat donant els equipaments. A Girona concretament s'està força ben dotat, malgrat que encara en falten alguns; un altre pas va ésser

té una més: el Centre de Medicina Esportiva, que està ubicat en el primer pis del Pavelló.

ser dotar de tècnics els diferents punts d'esport, i ara aquesta darrera vesant que seria la medicina esportiva. Amb això no hem deixat de banda els equipaments primaris, sinó que estem dotant de més serveis els esportistes per aixecar cada cop més el nivell de l'Esport Català».

Joan Carles Xart (Gerent del Patronat Municipal d'Esports)

Un altre home que no podia faltar a la presentació del Centre era el Gerent del Patronat Municipal d'Esports, Joan Carles Xart, un home felicitat públicament pel Batlle perquè penca i treballa com també ho fan els diferents polítics d'aquesta branca.

Amb Joan C. Xart calia parlar del preu d'aquestes revisions mèdiques que costaran

1.000 ptes als petits i 1.500 als adults.

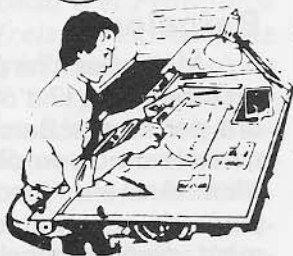
En Joan Carles estava content per la nova dependència. Amb una copa d'Olivada Brut, amb la qual havia brindat pel Centre, però molt serenament, comentava: «1.500 pessetes per una revisió mèdica d'aquest tipus no es trobaria en lloc, de veritat, si hom va a fer-se aquesta revisió mèdica a un metge privat o a un altre lloc et podrien cobrar el que volguessin, és cert. Jo penso que és baratíssim. S'ha de pensar que cada individu que va a fer-se una revisió mèdica s'hi està com a mínim tres quarts d'hora, que se li fa una prova d'esforç, que s'utilitza material sofisticat amb un ordinador.

Pere Vila (Responsable Mèdic del Centre)

Després de parlar amb el Delegat Territorial

FOTOCÒPIES
CÒPIES DE PLÀNOLS
PAPERERIA
TÈCNICA
MATERIAL
PER A DIBUIX
I OFICINES

A GIRONA:
Avgda. St. Francesc, 4 - Tel. 20 39 44
Migdia, 11 - Tel. 21 35 65

A SALT
Passeig d'Olot, 166
Tel. 23 27 08

Ramon y Caial 4 - Tel 24 00 61 - SALT

VENDA RECANVIS
TALLER REPARACIÓ
Importador per a Espanya

CHIARAVALLI

LA CORONA DEL CAMPIONI

AGF30
PLASTICA ITALIA

BUZZETTI

dels esportistes

Fent esport

de l'Esport i amb el Gerent del Patronat Municipal d'Esports, s'havia d'enraonar amb l'estel de la nit, amb l'home que veurà passar per les seves mans els braços, cames i cors de tots els esportistes saltencs, tant si són grans com si són petits; és en Pere Vila i serà el responsable mèdic del Centre, i a més té moltes ganes de començar a treballar:

«Sí, un cop tot muntat i tot disponible podem ja començar a treballar perquè en tinc moltes ganes».

Amb ell, però, hi ha diversos temes a tractar: l'horari del Centre.

«Bé d'entrada no hi ha uns horaris fixes perquè estaran relacionats amb les activitats esportives, però en principi serà tres tardes a la setmana a partir de les sis, encara que si s'ha de començar abans o fer més tardes, evidentment també es faran».

Les revisions, classes, temps, periodicitat.

«Hi ha dos tipus de revisions, la de nivell escolar d'iniciació a l'esport amb la mainada petita,

que més o menys està calculat en un quart o vint minuts, i després pel segon nivell, que seria gent adulta, tant si es fa esport federat o és tercera edat, la qual requereix una exploració més àmplia i tenim calculat un temps de mitja hora a tres quarts.

Pel que fa a la periodicitat de les revisions en un individu que estigui practicant esport federat va força lligat amb l'entrenador. En principi s'ha de fer la revisió mèdica per signar la fitxa, cosa que és totalment indispensable, després, segons l'entrenament de l'equip, es poden fer un o dos seguiments, que no és el mateix que una revisió, sinó que és simplement per controlar que no hi hagi cap anomalia. Jo sempre he aconsellat fer la primera, la imprescindible, i una altra quan de veritat comença la temporada, quan comença la competició, per veure a quin nivell es troba cada jugador. Això permet tenir un punt de referència si algun jugador es fa mal i no pot jugar durant un

període de temps una mica llarg. Aleshores aquest jugador podrà tornar a jugar quan torni a estar al nivell que tenia a la revisió feta a principi de temporada.

I després fer l'últim quan s'inicia la segona volta, a mitja temporada, per mirar que no hi hagi ni una falta, ni sobrecàrrega d'entrenament».

En cas de lesió, què es farà en el Centre?

«Es farà la part assistencial, però no l'assistència del moment en el mateix partit, sinó la consulta assistencial. Malauradament, però, no es faran recuperacions, almenys de moment. És dins del projecte, com també hi ha moltes altres coses, però cal anar poc a poc i fer bona lletra».

Evidentment la manera de fer les coses bé, és anar de mica en mica per no caure.

Ara, dins el pressupost particular de l'any, s'hi haurà de fer un raconet per a les revisions mèdiques. 1.500 pessetes, tres quarts de revisió i a viure tranquil la resta de l'any. Una ganga, no?

Josep Guardiola

**RELOTGERIA • JOIERIA
PLAQUES i TROFEUS**

Comas

C/. Major, 83
Tel. 23 47 70

SALT (Girona)

**CONSTRUCCIO DE:
CASES UNIFAMILIARS,
XALETS INDIVIDUALS,
TOT TIPUS DE REFORMES I
MANTENIMENTS**

CONSTRUCTORS, S.A.

«Una empresa jove
al servei del poble»

Processó, 57
Tels: 23 88 94
23 86 02
23 43 59

SALT-GIRONA

Com es fa «La Farga»

Fer una revista, per més modesta i senzilla que sigui, com és el cas de

La Farga-Revista de Salt, és un procés prou complicat i complex.

Només els qui han estat dintre d'una revista, intentant que surti periòdicament amb més o menys bona traça, s'adonen del difícil entrellat que hi ha en el procés d'elaboració.

Tot aquest procés que comporta lligar els escrits, la publicitat, els redactors, la impremta, la compaginació, la distribució i altres diversos àmbits, fa per si mateix que el fet que una publicació arribi a sortir més de 8 o 10 números, sigui tota una gesta per a un equip redactor, sobretot si no és professional.

En aquesta nova etapa de **La Farga**, volem explicar-vos una mica en general com es fa la Revista. És a dir, el procés de les primeres reunions per elaborar els temes, fins que arriba a les vostres mans.

1.1. Reunió per elaborar els temes: Quinze dies abans d'acabar el mes, hi ha reunió del Consell de Redacció per a decidir quins seran els temes i col.laboracions que s'inclouran en el proper número.

Aquesta reunió-trobada es fa en una sala del Casal. Els components del consell exposen les seves diverses opinions sobre els temes a triar: (El Tèxtil a Salt, el Planter, l'Aniversari de l'Escola d'Adults, la fundació del Club Petanca, etc...)

El coordinador Lluís Mateu i el Consell de Redacció accepten la proposta del tema central. Aquest tema serà el que donarà un contingut específic a La Farga del mes vinent.

1.2. Un cop escollit el tema del mes, es parla sobre l'Editorial i la Portada. La Portada va moltes vegades en relació amb el tema central, però no és del tot necessari que ho sigui.

L'Editorial sempre ha estat un punt de referència important, ja que expressa l'opinió de l'equip redactor sobre temes d'actualitat o bé en relació amb el tema central.

1.3. Les seccions fixes: Es procedeix seguidament a distribuir entre els redactors, les seccions fixes que té la Revista: L'Espigolant, La Tribana, Culturàlia, La Gallineta, Vida del Casal, La Farga Làctica, Petanca, Imatges, Teva/Meva, L'Esclat de l'Alba, Cagaferro (L'acudit foll, La Vida amb Humor, etc...) L'Espieta...

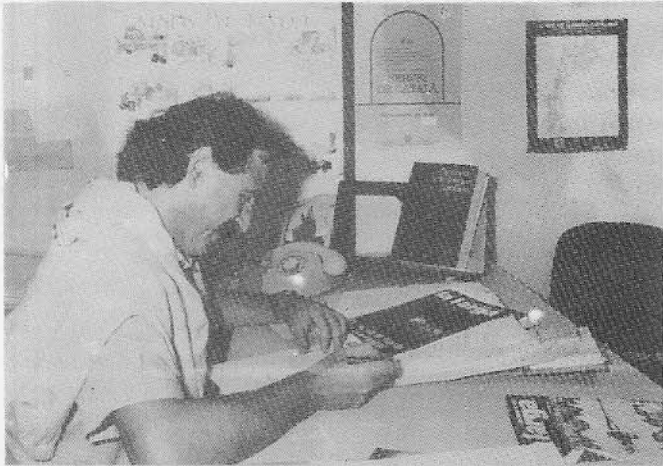
1.4. Les Col.laboracions: A part dels redactors fixes, cadascun dels quals portarà un escrit en relació el tema que cregui avinent, La Farga compta amb un ampli grup de col.laboradors que donen a la revista una pluralitat i un interès més profund

Reunió del Consell de Redacció de La Farga, a una de les sales del Casal de Jubilat.

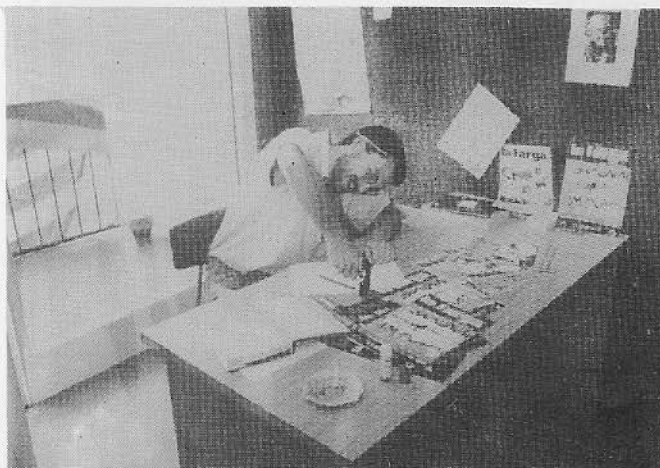
Lluís Mateu, Coordinador-Director de la nostra revista. Els papers li plouen.

En Toni Rusalleda, des del Servei Municipal de Català, és l'encarregat de la correcció de tots els textos de La Farga, i de la secció «LA FARGA LÀCTICA», dedicada a la Normalització Lingüística.

«LA PUBLICITAT». Punt essencial per al bon funcionament de La Farga. Sense publicitat no pot sortir la revista.

Si la revista surt del tot ordenada i cada cosa al lloc que li correspon, (fotografies, textos, anuncis, titulars, etc.) el responsable és en Manel Mesquita, el compaginador.

de tipus literari, artístic, històric o científic....

Els seus treballs solen ser publicats com a Tema Central o bé a les pàgines de la secció Finestra Oberta i Imatges.

2. — Reunió de recollida de material: Al cap de 15 dies es convoca una nova reunió en la qual s'han de lliurar els escrits corresponents.

En aquesta reunió es llegeix l'Editorial i els escrits més sobresortints del mes. També en el cas que hi hagin «Cartes a La Farga» es llegeixen a tots els redactors. Aquests temes són assumits per a tothom per a la seva publicació.

3. — La Correcció: El material recollit, abans d'anar a la impremta s'ha de corregir i compaginar.

La norma habitual de La Farga és que els escrits surtin en català. La correcció, la fa en Toni Rusalleda, responsable del Servei de Català de l'Ajuntament, qui alhora col.labora en la normalització de la llengua catalana amb els seus escrits de «La Farga Làctica».

4. — La Compaginació: Un cop corregit el material, es procedeix a la compaginació de la revista.

La compaginació vol dir la preparació de la maqueta de la revista, amb l'ordenació dels temes i fotografies que han d'anar a impremta. L'encarregat és en Manel Mesquita, bon coneixedor d'aquest tema. Paral·lelament es busquen fotografies (en Manel Lladó és el repòrter fotogràfic) o il.lustracions

que han de fer més atractiva la publicació.

5. — La Publicitat: Sense la publicitat la revista no podria sortir, ja que es distribueix gratuïtament. Per això, cal agrair a tots els anunciants que han estat fidels amb els seus anuncis a La Farga. La Junta del Casal, es actualment responsable de publicitat i qui s'encarrega de connectar amb els establiments o empreses per a garantir amb la seva publicitat la sortida de la publicació.

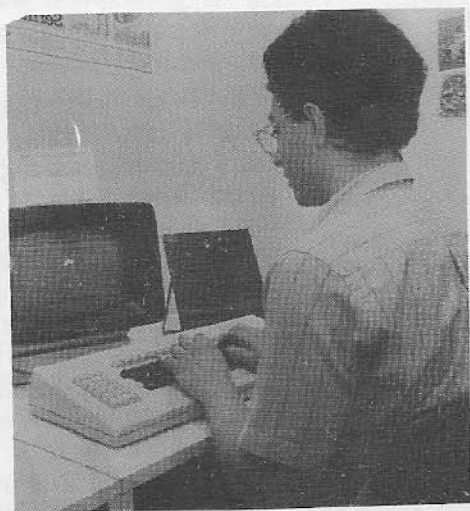
6. — La impressió: Quan ja es té compaginat tot el material, i es disposa dels anunciants, la revista es porta a Anglès, a la Impremta Pagès. Aquesta impremta és especialitzada en el tiratge de revistes del tipus de La Farga, cosa que possibilita uns preus més assequibles que altres llocs. El temps d'estada a la impremta depèn molt del volum de treball que l'empresa tingui en aquells moments. La mitjana és d'uns 10-15 dies. El tiratge de La Farga és de 1.300 exemplars.

7. — La Distribució: Un cop la revista ha sortit d'impremta, els exemplars es porten directament al Casal de Jubilats. Els encarregats de la distribució són en Josep Cebrián, Josep Grassiot i en Pitu Geli.

La distribució es fa doblgant primer la revista i posant-hi després unes faixes... al damunt de les quals hi ha l'adreça del soci i el segell de correus.

Manel Lladó, el nostre fotògraf, vist pel seu bon amic Joan Comalat, un altre del gremi.

En Josep M. Quer, teclista, té cura d'introduir els textos de La Farga, mitjançant l'ordinador de la impremta.

En Jesús de la Fuente, Cap de tallers de la impremta Pagès, té la missió de vetllar per al bon fi de La Farga, des del moment que hi entra fins que en surt, a punt de passar a la distribució.

A part de trametre la revista a totes les famílies dels socis, se n'envien a molts altres llocs fora de Salt: a la Generalitat (Cultura), Diputació, arxiu de l'Ajuntament de Girona, Casals de Jubilats de diferents poblacions, persones col.laboradores de Girona, etc....

A Salt, entre altres llocs, també s'envia a la Biblioteca Municipal a l'Escola d'Adults, a Ràdio Salt, a l'Institut, així com a l'Ajuntament.

A l'Ajuntament, s'hi porten directament un centenar d'exemplars, per a tothom qui la vulgui recollir personalment.

8. — A les mans del lector: Un cop ha passat tot aquest llarg procés, la revista arriba a les mans del lector.

El que després passa, cadascú ho sap. Hi haurà qui la llegirà molt detingudament, i possiblement la guardarà. D'altres només potser la fullejaran molt per sobre, de manera ràpida, deixant-la a qualsevol racó.

Aquest procés es repeteix regularment cada mes. Un procés que comporta problemes i fa que, en no ser professionals, la puntualitat moltes vegades no vagi a l'hora. D'això, malgrat que ens movem per voluntarisme, en som conscients.

I és que, tal com us diem al començament, el fet de lligar i coordinar, mes rera mes tan diversos punts és molt més complicat del que pot semblar aparentment per a la majoria de la gent.

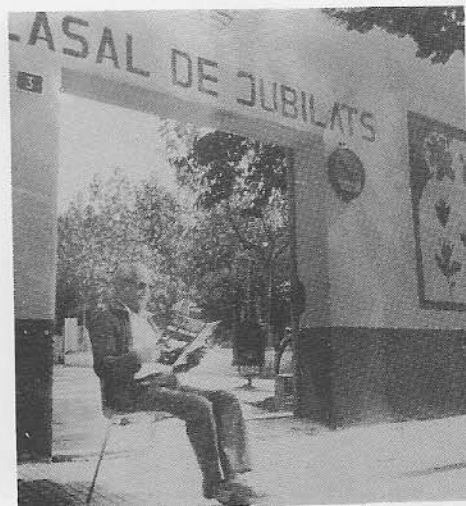
Martí Fita/Josep M. Oliveras
Fotografies: Manel Lladó

En Pagès, l'impressor de La Farga, en treu un exemplar de la seva nova màquina impressora, que ha pogut adquirir gràcies als ingressos que li aporta La Farga.

La feina de l'equip de distribució és importantíssima. En J. Cebrían, en Pitu Geli i en J. Grassiot, dobleguen la revista, hi posen la faixa, l'etiqueta del receptor i el segell. Posteriorment es porta a correus.

Com podeu veure, els lectors de La Farga són del tot diversos.

Aquí, de tot

Dins aquesta nova etapa de La Farga, l'Espietà vol apropar als «Fargants» (&) més informació d'abast local.

Ara l'Espietà us vol donar a conèixer aquelles menuderies informatives que corren pels carrers empedrats del nostre poble. Avancem que una d'elles serà l'informació que ens donin les dues parròquies saltencques (Sant Cugat i Sant Jaume), casaments, defuncions, etc.

Casaments, civils

També els casaments civils que celebri l'Alcalde Sunyer. Així com tot allò que no sigui publicat, degut a la seva importància, a les portades dels grans diaris i revistes del país. Perquè no obstant això, tot té cabuda a l'Espietà!!!

El Col.legi Ntra. Sra. del Roser celebra la Festa Patronal

El passat dia 9, dia de la Mare de Déu del Roser, el col.legi de les Dominiques de Salt celebrà la seva Festa al Pla de l'Estacada de Montfullà, amb un animat i divertit concurs d'amanides, amb grups de 6 nois i noies del 1.º curs al 8.º d'E.G.B., formant així els 320 participants; això sí, tots tenien els mateixos ingredients.

Felicitem la Comissió de Festes de l'escola per aquesta iniciativa. L'Espietà els proposa, de cara a l'any vinent, un concurs de redacció escrita al damunt de riencs del Pas d'En Prat. La peça guanyadora, es publicaria en el llibre «Guinnes de Rècords».

L'Ajuntament ha editat un cartell sobre la prohibició de la cacera

La Direcció Gral. del Medi Rural, declarà «ZONA DE SEGURETAT» la totalitat del nostre terme municipal, amb la finalitat de garantir la seguretat de les persones i llurs béns.

D'ençà que es publicà al **Diari Oficial de la Generalitat**, l'Ajuntament Saltenc, ja ha endegat les mesures necessàries per controlar aquesta resolució. A totes les entrades de deveses, hortes, tribanes, al plas, etc., s'hi pot observar la senyalització de

prohibició de caçar i emprar-hi armes de foc per tal efecte; Així mateix, la Patrulla Ecològica del servei de Policia Local ja ha començat els controls. Els infractors, seran degudament denunciats i sancionats.

Pep Mollera

(&) «Fargant»: Persones o éssers, que habitualment o alguna vegada llegeixen o han llegit «La Farga».

Parròquia de Sant Cugat

Defunció: Dia 7 d'octubre, Antoni Salvanera i Serra, de 62 anys.

Parròquia de Sant Jaume

Defunció: dia 5 d'octubre, Emília Fortià i Nogué, de 82 anys.

LANCIA PRISMA UN MUNDO DE PRESTIGIO A SUALCANCE

El LANCIA PRISMA es un nuevo concepto de diseño automovilístico. Una constante filosofía de superación ha hecho de LANCIA un auténtico símbolo de prestigio en todo el mundo. Usted puede ingresar en el exclusivo mundo LANCIA a través de PRISMA. Un coche que recoge toda la experiencia de los 70 años LANCIA en el terreno de la alta competición.

LANCIA PRISMA 1600 cc. 105 CV. 5 velocidades, velocidad máxima 180 km/h. Inyección computerizada, encendido electrónico, cristales atermicos.

LANCIA PRISMA. No se conforme con menos.

LANCIA PRISMA.

la diferencia de viajar en LANCIA.

VITSA

Concessionari Oficial per a Girona i Província
Avgda. St. Narclis, 28 • Tel. 24 12 12 • GIRONA

Servei Oficial: GARATGE INTERNACIONAL
Ctra. Girona-Anglès • Tel. 23 15 61 • SALT

IMATGES

Nova imatge

*El mes d'octubre és l'època de fer i tornar a recomençar tota una sèrie de coses de la vida quotidiana. Els instituts, col·legis i escoles ja estan en ple rendiment. Pràcticament tothom ja ha fet les seves corresponents vacances. Comencen a sortir les diverses activitats de les diferents entitats. Fins i tot la manera de vestir canvia per donar una nova imatge. Aquesta revista que ara teniu a les mans no vol ésser menys i també vol canviar d'imatge. Vol ésser més revista. Vol formalitzar allò que ja fa temps s'intueix: ésser la **Revista de Salt**. I això és bo. Es bó per a nosaltres que hi treballem i per a tots els que ens llegeixen. Aquesta nova imatge convenia i per això la fem.*

A partir d'ara, al costat d'aquesta columna, sempre hi haurà la col·laboració d'un «llettraferit» o d'un escriptor.

Aquest mes, li ha tocat a en Miquel Fañanàs. Autor jove que va néixer a Girona el 20-9-48. Va iniciar-se dins el món pe-

riodístic a través de la revista «Presència» i fou, en la seva darrera etapa, gerent i actualment forma part del consell editorial. Ha col·laborat també com a corresponçal «El Correo Catalán», «Diario de Barcelona» i «El Periódico». Actualment és el Cap de Premsa de l'Ajuntament de Girona.

L'any 1981 va guanyar el Premi Just M. Casero amb l'obra «Heu vist Tana»? que es va publicar en el llibre «Susqueda» (finalista en el primer Casero), editat per l'editorial Saltenca «El pèl» i que ja porta dues edicions. Per Sant Jordi d'aquest any i amb una nova editorial Gironina, editorial «El Pont de Pedra», va sortir publicat el seu segon llibre, que porta per títol «Dies Irae, els dies de la ira».

G.T. Ribas

L' A L T R E

Una qüestió

Res no podia fer sospitar que aquell meravellós dia de primavera es convertiria en l'inici del seu calvari. Fins aquell dia havien viscut tranquils i feliços, preocupats tan sols de cobrir les seves mínimes necessitats diàries. En un principi foren molt pocs els qui escolliren aquell preciós indret per instal·lar-s'hi, però a poc a poc s'hi anaren afegint molts altres col·legues que també volgueren disfrutar de la bona estança. Aquell allau de nouvinguts havia provocat alguns problemes d'ubicació i fins de relacions de bona companyia, però que amb dosi de paciència i de bona voluntat s'havien anat solucionant sense que en cap moment es produïssin aldarulls dignes de menció. Preciament, feia tot just un parell de dies s'havien acabat feliçment les tibantors entre dues famílies enfrontades per un lloc de privilegi assolellat, el qual havia estat l'origen de les disputes. Al capdavall, una justa distribució de l'espai i una entesa de canvis periòdics per quinzenes feren possible de retornar la pau temporalment perduda.

Aquell dia especialment assolellat va convertir-se en un infern de persecució i de violència. Unes màquines enormes que duïen unes llarguíssimes mànegues s'acostaren sigilosament i de sobte començaren a llençar milers de litres d'aigua a una pressió tan forta que tots hagueren de fugir a la desbandada per salvar la pell. Alguns varen caure sota els efectes de l'asfíxia, d'altres sucumbiren per l'embat inesperat de l'enorme pressió, i tots abandonaren les seves posicions esportives davant d'aquella violència desafortada. Els que pogueren salvar-se estigueren dos dies i dos nits vagant pels erms de les rodalies, enfredolits i espantats, fins que al tercer dia el cap d'expedició fugitiva va rebel·lar-se contra aquella adversitat imposada.

Prou de fugir! Volen foragitar-nos del lloc que els avis dels nostres avis varen escollir per viure-hi i que nosaltres hem convertit també en la nostra legítima llar. És una injustícia que no hem d'admetre de cap de les maneres. Proposo que retornem a casa.

LA TECA

JOSEP M.ª DUBÉ

ENCARREGUEU AMB ANTELACIÓ

Sarsueles i paelles
Pollastres a l'ast
Conills a l'ast
Ànecs a l'ast
Canelons

Calamars a la romana

Plats cuinats

Tripades, cargols, etc.

EXTENS ASSORTIT DE VINS I ESPUMOSOS

Carrer Major, 9
Telèfon 23 94 79

SALT

Sport Garatge, s.a.

Josep Casals

Reparacions
Engrassament
Neteja

Passeig Marqués de Camps, 5 - Tel. 23 33 11 SALT

Subministres Catalunya, s.l.

VOLVO

Camiones y Autobuses

Passeig Marqués de Camps, 3 Tels. 23 33 11 23 78 83

SALT

de supervivència

Tots varen assentir aquelles sàvies paraules i s'apressaren al retorn. Ho feren de nit, aprofitant la foscor, i en silenci. L'endemà, però, de bon matí, la seva presència ja era ben evident i les represàlies contra la seva tornada no es feren esperar. L'aigua va ruixar-los altra volta amb més força si cal que l'anterior, fins a obligar-los a emprendre de bell nou la fugida cap als erms. A diferència de la primera vegada, ara, però, ja havien après a fugir amb un cert ordre i disciplina i amb aquest mateix ordre i disciplina tornaren, mesells, l'endemà al matí.

Un dia, la brigada castigadora va cansar-se de tanta despesa inútil d'aigua i va assajar un nou mètode, modern i sofisticat, per foragitar-los. Consistia en un sistema aparentment més feble però certament molt més cruel que l'anterior: unes sirenes situades estratègicament desgranaven uns udols eixordadors, com uns xiulets de màquina de tren aguts i persistents. El cap de la gran família va fer-se càrrec immediatament de la gravetat de la situació.

Anem-nos-en ordenadament —va dir— tan bon punt sentim el primer xiulet, però tornarem també en formació quan se li acabin les bateries a aquesta màquina infernal. A veure qui aguanta més.

Així ho feren i així guanyaren també aquella batalla. Els qui havien iniciat, però, aquell desigual combat no estaven disposats a deixar-se vèncer tan fàcilment i plantejaren llavors l'assalt final. Reuniren totes les escopetes que trobaren i s'apressaren a dispa-

rar contra aquella multitudinària presència molesta i rebel. Aquell dia hi hagué una gran mortaldat. Foren molts els que no tingueren temps de fugir i caigueren sota el foc creuat de tants fusells. El vell cap de la gran colla, ferit greument, va tenir forces encara per reunir tots els supervivents que aconseguiren d'escapolir-se de la cruel matança i, abans de morir, els digué:

— No estem vençuts! Hem de reagrupar-nos i tornar-hi. No s'atreviran a disparar-nos altre cop. Molta gent està indignada per aquesta barbàrie inútil i ara ens farà costat. És una qüestió de supervivència i ara més que mai hem de mantenir-nos units!

El vell moribund tenia raó. Els habitants de la vila, que fins llavors havien assistit impassibles als repetits atacs, mostraren la seva indignació per allò que consideraren una «salvatjada indigna» i es manifestaren davant mateix de l'Ajuntament, reclamant la deguda protecció per aquells a qui s'havia perseguit amb tanta ràbia.

Així fou com els pardals varen retornar als arbres de la plaça i des de llavors no han tornat a ser molestats mai més. Els propietaris dels vehicles que aparquen dessota continuen trobant la capota un xic bruta i maleeixen els ocells caganers, però ara aquests xiulen més fort que mai tot exercint el seu dret a la revenja, deixant anar els seus diminuts excrements.

Miquel Fañanès

Carpinteria

R. IBÁÑEZ

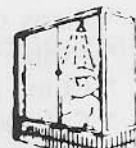
Calle Costa Rica, 8 - Tel. 21 86 89
(Frente Cementerio)

Calle Popeu Fabra, s/n.
(Frente Cementerio)

SALT (Girona)

SOLAR

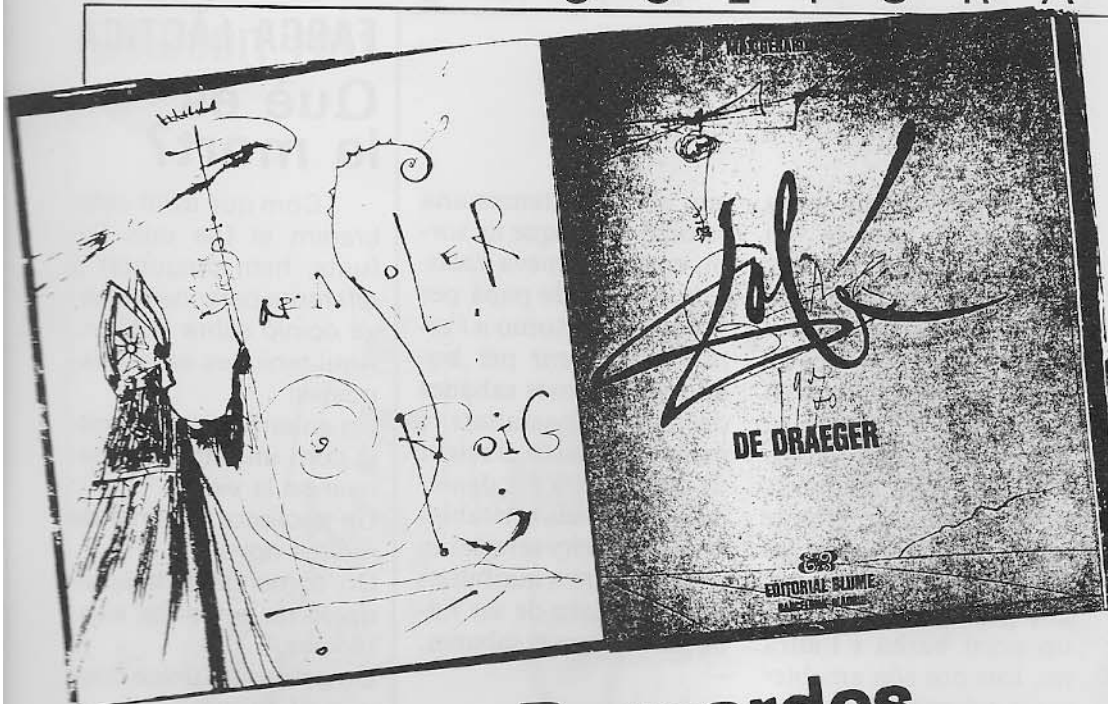

Fàbrica de miralls
Col·locació i instal·lació
Especialitat en vidrieres artístiques
Finestres de Celosia
Mampares per a Bany

DISTRIBUIDOR

VENTILAR
VENTILAR
VENTILAR

C/. Joan Maragall (Cant. PP.CC.)
Tel. 23 58 11 SALT

Dalí a Les Bernardes

El proper dia 24 d'octubre s'inaugura a la Casa de Cultura Les Bernardes una important mostra de l'obra dalini-

na, que s'exhibirà fins al dia 15 de novembre.

Aquesta exposició, amb el títol de **Sant Narcís, Dalí i les mosques**, engloba, de manera exhaustiva, tot el material

que s'ha pogut aconseguir sobre aquest tema. Des de l'oli **El caballo alegre** ple de mosques, fins a uns quant **Sant Narcís de les mosques**, olis, «collages» o dibuixos, passant per escultures, gravats, litografies, reproduccions de grans obres, com per exemple

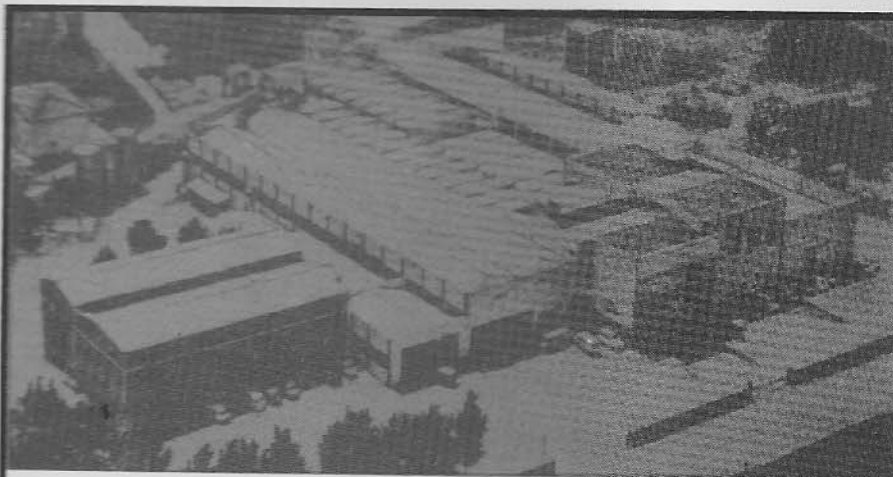
El descubrimiento de América i El torero alucinógeno, i múltiples fotografies d'obres, de detalls o de moments de la vida de Dalí.

Amb motiu d'aquest esdeveniment, la Diputació edita un magnífic catàleg amb reproduccions en color o en blanc i negre de l'obra exposada i amb escrits sobre el tema a càrrec de diverses personalitats de l'art, de les ciències naturals, de l'Església i de la política.

Creiem que cal valorar la importància que té aquesta obertura de la nostra Casa de Cultura al món genial, gironí i surrealista d'aquest català universal que és Salvador Dalí.

L'exposició serà inaugurada pels Senyors Joaquim Ferrer, Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya i Salvador Carrera, President de la Diputació de Girona.

Mer Fàbrega

**ESCORXADOR
GENERAL
FRIGORÍFIC**

Sala d'especejar

Frigorífics del Ter, S.A.

CARNS DE PORC I BOVÍ
Repartment diari

Carrer Major, 419
Tel. 23 31 11
SALT

SPLASH/GLOP

Kalasaki

Com que aquesta és la **PRESENTACIÓ DE L'SPLASH-GLOP**: doncs mira, **NO US HO CREGUEU MASSA PERÒ** jo *esplaixglopo* per humides i fangoses sabanes de carrers inasfaltats. I essent **EL PRIMER D'OCTUBRE** arribo a cavall de la meva *Kalasaki* —regal del papà, per suposat— a les portes del temple de colors —o hauria de dir de color— desmodernitzats i, per què no dir-ho, carques que el *Ministerio d'Educación i Siensia* va fer llevar ara fa deu anys —diu que ara depèn de la *Gene*, però **A MI NO M'IMPORTA** —i que ara es troba, parlo del temple, **QUÈ PASSA TIOS?**— al costat d'una immensa *bombona de gas ciutat*. I no plou i jo i els altres *col.legues* hem d'entrar dins el temple, que a partir d'ara serà una reserva —d'indis o d'indígenes, tant se val— *extudi/o/sucs*. I els *hefes* de la reserva ens esperen dins. I el *hefes* són nous en el seu càrrec. I per aquí els *col.legui* em diuen que l'any passat hi

havia un *hefe* que venia metralletes, però es veu que aquest any tothom té dret a tot i sembla ser que la gent havia votat un *hefe* però resulta que uns altres *hefes* que manaven molt varen violar no sé què i a no sé qui i ara a la reserva manen aquests altres *hefes*. I els *hefes* de la reserva no són pas japonesos però podrien ser-ho, perquè, encara que un porti barba i l'altra no, tots dos són amablement orientals i es venen bé —com els orientals—. I jo surto després que algú altre ens hagi fet entrar a una habitació —que ens han dit que serà la nostra «classe»— i hà-

gim perdut el temps una estona. I, ara que he sortit, engego la meva *kalasaki* —regal de papà per suposat— i retorno a l'*esplaixglopament* per humides i fangoses sabanes de carrers inasfaltats, i mentre desgasto el seient de la montura em demano quin dia els veritables *hefes* de la *city* arreglaran aquests carrers inasfaltats perquè deixin de ser humides i fangoses sabanes.

by Bel Bosch

FARGA LÀCTICA

Què és la mort?

Com que aviat celebrarem el Dia dels Difunts, hem preguntat a diferents persones la seva opinió sobre la Mort. Aquí teniu les seves respostes:

Un enterramorts: un mitjà com un altre de guanyar-se la vida.

Un escriptor: el final de moltes novel·les.

Un comerciant: la liquidació de totes les existències.

Un pallaso: l'única cosa que no fa gràcia.

Un ferroviari: el final d'una via.

Un funcionari: un ascens en el lloc de treball.

Un gandul: un tip de jeu-re.

Un banquer: una lletra a la vista que és inútil de protestar.

Un monàrquic: un canvi de Rei.

Un servidor de vostès: d'aquí a cent anys els ho podré dir

1. — Jeroglífic

Nen, si no estàs quiet no et compraré cap.....

2. — Endequina, endevineta

Sempre té la boca closa, cosa que és de desitjar; quan obri per tu la boca, que Déu t'empari, germà.

Toni Rusalleda

Solucions en la propera Farga.

ESPIGOLANT

Ahí va prendre possessió Dolors Carbó

Salt té jutgessa de pau, però encara no té jutjat

Salvador Sunyer va fixar-se en ella per aquesta tasca

La jutgessa de pau de Salt es pren seriosament els problemes del seu poble. (Foto DANI DUCH)

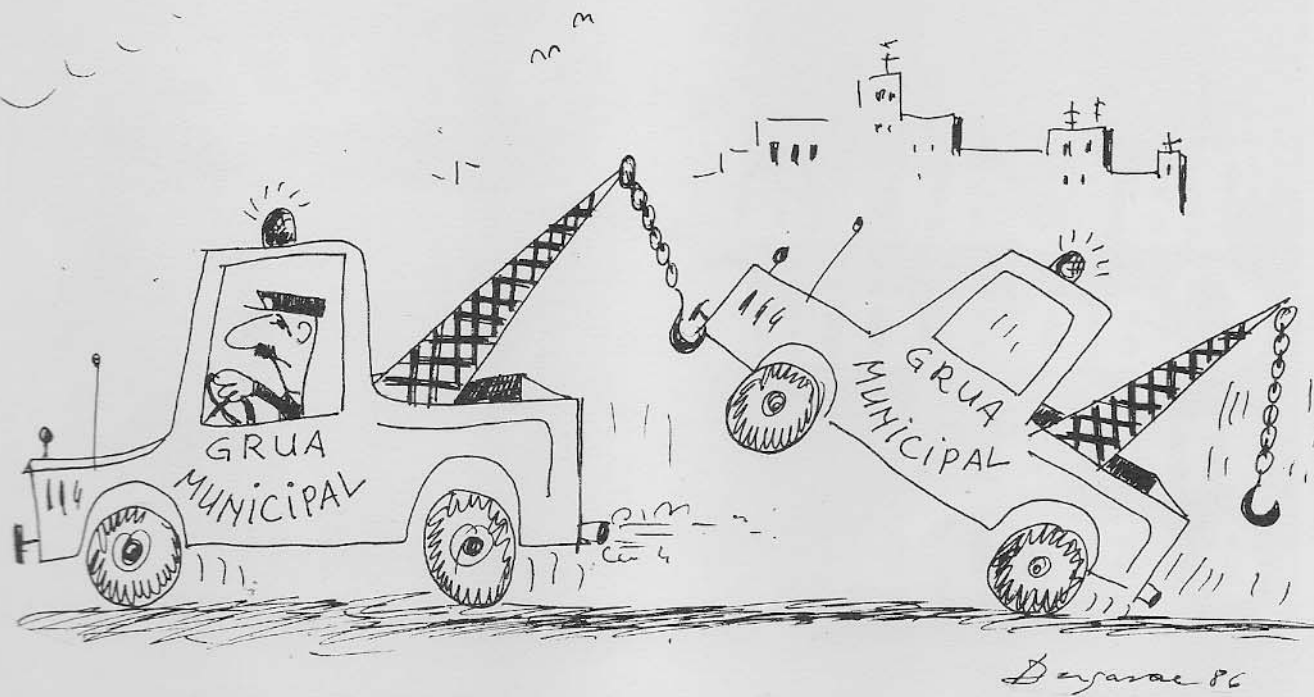
La Dolors Carbó, és la jutgessa del poble. La noia gran de Can Zori, ben coneguda entre nosaltres, ha donat sempre testimoni de ser rei a Salt. Així ho palesen les nombroses activitats en les quals participa i ha participat. Dolors, benvinguda! I sort en el teu càrrec.

REVISTA DE SALT/18

Ràdio SALT
103 FM
... per escoltar
Tel. 237.222

Dr. Ferran, 31, 8è. 4^a

L'ACUDIT FOLL

LA VIDA AMB HUMOR

Anem pels 100

De sempre, hi ha hagut entre nosaltres un equívoc sobre això d'anar al cent i anar a can Felip. Parlo d'anar a fer les feines, tant si es tracta de feines menors, com d'anar a fer de cos. Ara em ve a la memòria una anècdota graciosa, per associació d'idees. Al meu poble hi havia una xicota que es deia Joaquina Fa, que es va casar amb un xicot que es deia Joan Cos. La xicota era modista. Quan va fer les targetes de casada, va seguir la norma que imperava en aquells anys. I hom podia llegir, a les esmentades targetes: Joaquina Fa de Cos; cosa que no resultava gaire elegant.

Bé, com sempre, els pensaments se m'encavallen i me'n vaig de la línia principal. Parlava del

cent i de can Felip. Algú podria comentar que ens compliquem molt la vida, només per significar que anem a l'excusat o a la comuna. Aquest seria, també, el cas de l'expressió «fer l'amor», però a la inversa. Perquè, així com el simple i escatològic fer les feines, el carreguem de metàfores pudibundes, en canvi el fet natural de fer l'amor el disfressem amb expressions d'allò més baixes i grolleres. Però, ja m'he tornat a embolicar.

Anar al cent vol dir, en castellà, el mateix que signifiquem quan diem «anar a can Felip». I és que el simple anar a orinar el revestim de simbolgies fortament polítiques. L'esperit català és irreductible. Felip cinquè ens va derrotar aquell 11

de setembre. I, ja que no li podem respondre militarment, ens vengem anant a orinar —simbòlicament— a les seves cames. Per la seva part, els castellans es revengen, també escatològicament, anant a fer les feines al Consell de Cent. I així queda salvat l'honor d'ambdues parts en litigi.

Aquest gest ha restat exemplificat per a la història. I és així com va actuar —segons expliquen— aquell il·lustre Rector de Camprodon, que, un dia, se les va tenir amb el batlle de la vila. Va arribar a la Rectoria enxerinat com un ca rabiós. Crida el Vicari, i li diu: «Anem!» Era negra nit. El Vicari, que ja coneixia les reaccions del seu superior, no va dir res, i es va disposar a participar en alguna de les seves es-

trambòtiques represàlies. En efecte: es van adreçar a cal Batlle i, emparats per la nocturnitat i el vent gelat que escombrava les cantonades, es van orinar a la paret de cal responsable municipal. Fou un gest simbòlic, carregat de connotacions de tot tipus. Abans, els rectors feien les coses ben fetes.

L'anar pels 100 de La Farga no té aquest tipus de connotacions. Simplement vol dir que tenim ganes d'arribar a la publicació del número 100. I ja fem camí. La prova és l'esperit que ens anima i que es veu reflectit en aquest exemplar de la REVISTA DE SALT.

Com sempre, el Burxeta parla ben seriósament.

Burxeta